

[Kr. Juul.]

forskellige arbejdsprocesser i erhvervslivet. Derfor vil det være nødvendigt ved siden af de foranstaltninger, der træffes, at også arbejderne udviser personlig agtpågivenhed under arbejdet, ja, det er vel til syvende og sidst den mest effektive beskyttelsesforanstaltning, der kan træffes. Det er nok også erkendelsen heraf, der ligger til grund for de bestemmelser om instruktion og oplysning, der er optaget i det foreliggende forslag.

Udvalget har ment, det vil være rigtigt og fuldt forsvarligt at undtage helt små virksomheder fra visse af bestemmelserne om indretning af arbejdslokaler. Motiveringerne herfor er dels, at hvor kun få arbejdere arbejder i samme lokale, er sundhedsrisikoen minimal, dels at arbejdsgiveren i sådanne i reglen arbejder sammen med de arbejdere, han beskæftiger, og endelig denne, at det kan være forbundet med uforholdsmæssig store udgifter, om de mål, der opstilles, skulle opfyldes til fuldkommenhed. De virksomheder, der er undtaget, er begrænset til at være virksomheder, der beskæftiger 3 arbejdere eller derunder. Det er måske ikke det allermest heldige at fastsætte det bestemte tal 3, idet der meget vel kan tænkes at være virksomheder med 4, 5 eller flere arbejdere, der med lige så god grund kunne fritages, og derfor kan det være rimeligt at henstille, at disse bestemmelser administreres med fornøden hensyntagen til de faktiske forhold, når arbejdsforholdene på stedet ikke med rette kan siges at frembyde uheldige sundhedsforhold.

Det kan naturligvis altid diskuteres, hvad der bør medtages af bestemmelser i en arbejderbeskyttelseslov. Det fremgår af de bemærkninger, jeg allerede har gjort, at mit parti mener, loven må begrænses til at indeholde beskyttelsesforanstaltninger imod ulykkes- og sundhedsfarer. Det lovforslag, der oprindeligt forelå, gik imidlertid noget videre, idet det indeholdt bestemmelser, der tog sigte på beskyttelse imod selve

arbejdet. Jeg henviser i den forbindelse til det oprindelige lovforslags §§ 45—48, der forbød beskæftigelse af unge mennesker under 18 år ved arbejdet, der skal foregå i tiden mellem kl. 18 og kl. 6 samt på søn- og helligdage. Gennemført i praksis f. eks. i landbruget ville disse bestemmelser dels have hindret de unge i at gennemføre deres erhvervsmæssige uddannelse, dels have voldt betydelige ulemper for hele landbrugsproduktionen, og det kan jo næppe være meningen med en arbejderbeskyttelseslov, at den skal virke generende for erhvervslivet og dermed hemmende for produktionen. Jeg skal derfor give udtryk for mit partis tilfredshed med, at disse ting er taget ud af forslaget og erstattet med fuldtud rimelige bestemmelser angående børns og unges menneskers beskæftigelse ved særlig farligt arbejde. Dette har overflødiggjort den hidtidige bestemmelse i fabrikloven om kommunalbestyrelsernes ret til at træffe bestemmelse om forbud mod eller yderligere begrænsninger i anvendelsen af unge mennesker mellem 14 og 18 år i erhvervsmæssigt arbejde, og vi hilser med tilfredshed, at den falder bort med vedtagelsen af denne lovgivning.

Tilbage er en bestemmelse i den lov, der skal gælde for håndværk og industri, og den, der skal gælde for handels- og kontorvirksomhed, som giver kommunalbestyrelsen ret til i en vedtægt at træffe bestemmelse for den pågældende kommune om forbud mod eller yderligere begrænsning i anvendelsen af børn til egentlig budtjeneste. Denne bestemmelse havde mit parti ønsket skulle udgå, idet selve loven fastsætter regler, der går ud på, at børn under 14 år må anvendes til budtjeneste i indtil 2 timer daglig efter skoletid.

Vi ser ingen grund til at give kommunalbestyrelserne bemyndigelse til på dette punkt at afvige fra lovens bestemmelser, da et par timers budtjeneste efter forældrenes og de unges eget ønske kan være sundere end lediggang og give en lille kærkommen lommeskilling i tilgift. Men vi har